

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **SPED-GARANT s.r.o.**, se sídlem Praha 9, Kytlická 780/16, zast. Ing. Miroslavem Řehounekem, daňovým poradcem, se sídlem Český Těšín, Havlíčkova 190/12, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 7. 2011, č.j. 7922/11-1303-710806, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 23. 9. 2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 7. 2011, č.j. 7922/11-1303-710806,

kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům vydaným Finančním úřadem ve Valašském Meziříčí (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 7. 2010, č.j. 45653/10/405921803020, č.j. 45657/10/405921803020, č.j. 45662/10/405921803020, č.j. 45667/10/405921803020 a č.j. 45668/10/405921803020 (pozn. O odvolání žalobce sice rozhodovalo Finanční ředitelství v Brně, které však bylo s účinností od 1. 1. 2013 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky; jeho působnost coby odvolacího orgánu přitom přešla na Odvolací finanční ředitelství, které je tedy v dané věci žalovaným správním orgánem).

Platebním výměrem ze dne 30. 7. 2010, č.j. 45653/10/405921803020, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za červen 2007 ve výši 2 304 Kč a sděleno penále ve výši 460 Kč.

Platebním výměrem ze dne 30. 7. 2010, č.j. 45657/10/405921803020, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za červenec 2007 ve výši 4 050 Kč a sděleno penále ve výši 810 Kč.

Platebním výměrem ze dne 30. 7. 2010, č.j. 45662/10/405921803020, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za srpen 2007 ve výši 5 554 Kč a sděleno penále ve výši 1 110 Kč.

Platebním výměrem ze dne 30. 7. 2010, č.j. 45667/10/405921803020, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za říjen 2007 ve výši 1 723 Kč a sděleno penále ve výši 344 Kč.

Platebním výměrem ze dne 30. 7. 2010, č.j. 45668/10/405921803020, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za listopad 2007 ve výši 2 673 Kč a sděleno penále ve výši 534 Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné, založené na nesprávném právním posouzení věci a vyvozující chybné právní závěry. Žalobce brojí proti neuznání výdaje na základě dokladu č. 1960252 za nákup cestovních kufrů, ačkoli byl správce informován o jejich využití při služební cestě na Mauritius. Žalobce dostatečně splnil důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), a vznikl mu tak nárok na odpočet podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Pokud měl žalovaný pochybnosti o žalobcem předložených důkazech, měl postupovat podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Žalobce s postupem správce daně nesouhlasí, jelikož uvedl konkrétní cestu, na kterou kufry použil, a je zcela irrelevantní, zda je určitá smlouva podepsána několik dní před či po jejím uskutečnění, případně během ní. Kufry dle svého vyjádření žalobce dále používá na služební cesty, tento majetek je tak i nadále používán pro ekonomickou činnost. A k tvrzení žalovaného, že předmětný majetek nebyl součástí obchodního majetku žalobce, uvedl, že pojem obchodní majetek je v zákoně o daních z příjmů definován v souvislosti

s příjmy fyzických osob a nikoli osob právnických. V případě právnických osob, které jsou povinny vést účetnictví, je majetek v závislosti na zvoleném způsobu účtování o zásobách veden na příslušném účtu zásob, a poté je dán do spotřeby a v operativní evidenci je uvedený majetek dále evidován od finanční hranice, kterou si účetní jednotka sama zvolí, což v případě nákupu cestovních kufrů v hodnotě 3 193 Kč bylo pod hranicí. Správce daně dále podle žalobce porušil § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Dále žalobce namítl neuznání výdaje na nákup spacího pytle na základě dokladu č. 42027. Podle žalobce tento majetek odpovídá požadavku § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, je zahrnut v majetku poplatníka. Správce daně podle žalobce neprověřil, zda tento majetek byl používán v letech 2008, 2009 a 2010. Správce daně tak porušil § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Žalobce napadl též postup správce daně, kdy správce daně odmítl uznat výdaj vykázaný na základě účetních dokladů č. D62/9664 a dokladu č. D62/10423 na inzerci v časopisu ANNOUNCE, ačkoli žalobce předložil správci daně účetní doklad na přijaté zdanitelné plnění. Správce daně tento důkaz odmítl s odůvodněním, že telefonní číslo uvedené v podaném inzerátu již není ve vlastnictví žalobce. Předmětné telefonní číslo však bylo převedeno do vlastnictví třetí osoby v čase před uskutečněním konkrétních zdanitelných plnění, a to právě osoby, která měla k realizaci zdanitelných plnění k dispozici prostor autobazaru. Žalobce tak dostal povinností dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků a žalovaný měl postupovat podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků.

V další žalobní námitce žalobce napadl postup správce daně, kdy správce daně zpochybnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za nákup pohonných hmot od společnosti Mézl a Janíček s.r.o. s odůvodněním, že došlo ke zvýšení spotřeby pohonných hmot od měsíce června 2007. Dále žalobce uvedl, že v průběhu daňové kontroly předložil protokol Policie ČR, ze kterého je patrné, že došlo k vloupání do vozidla zaměstnankyně společnosti, kdy došlo ke ztrátě části dokladů a knihy jízd, a nemohla tak být žalobcem předložena zcela přesná evidence jízd. Žalobce se snažil dodatečně zpracovanou tabulkou služebních cest a výsledkem zaměstnanců společnosti tuto vadu napravit, avšak správce daně tyto důkazní prostředky odmítl. Důkazy byly provedeny až žalovaným, který je odmítl, jelikož svědci nezaznamenaly spotřebu a místo služební cesty, přestože svědci tvrdily, že tyto skutečnosti byly zaznamenány do knihy jízd. Podle žalovaného tak tyto svědecké výpovědi neprokázaly přesné spotřeby pohonných hmot. Účelem svědeckých výpovědí podle žalobce nemělo být prokázání spotřeby, ale skutečnost, že žalobce předmětná vozidla využíval k ekonomické činnosti. Podle žalovaného tak žalobce porušil § 100 zákona o dani z přidané hodnoty, jelikož nevedl požadovanou účetní evidenci. Podle žalobce však forma evidence není nikde specifikována. Žalobce tak splnil důkazní povinnost ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků.

Dále žalobce upozorňuje na absenci podpisu daňového subjektu na protokole o ústním jednání ze dne 2. 6. 2010, č.j. 37142/10/405930801022. Na str. 2 protokolu chybí na řádku vyjádření poučené osoby paraafa zástupce žalobce, ale jsou zde pouze podpisy správce daně, tím není podle žalobce splněna platnost protokolu podle § 12 odst. 2 zákona o správě daní

a poplatků. Tutéž námitku žalobce uplatňuje ve vztahu k protokolu o ústním jednání ze dne 11. 3. 2010, č.j. 16885/10/405930801022.

Dále pak podle žalobce z místních šetření ze dne 24. 3. 2010 a ze dne 16. 4. 2010 byly sepsány pouze úřední záznamy, ačkoli v rámci místního šetření měl být sepsán protokol o místním šetření. Dále při místním šetření ze dne 16. 4. 2010 byl proveden výslech svědka pana J., kterému nebyl žalobce přítomen. Tyto důkazy tak žalobce považuje za získané v rozporu s § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření doručeném Krajskému soudu v Brně dne 25. 1. 2012 odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K námitce nákupu cestovních kufrů žalovaný uvedl, že neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty žalovaný založil na skutečnosti, že mandátní smlouva s firmou CESEK–REUTER byla uzavřena 10. 10. 2007, avšak služební cesta, jejímž ekonomickým přínosem mělo být právě uzavření mandátní smlouvy, se uskutečnila ve dnech 19. 10. 2007 až 4. 11. 2007. Žalovaný proto nepřisvědčil názoru žalobce, že předmětná služební cesta se uskutečnila v rámci ekonomické činnosti žalobce. Správce daně neprovéřoval, zda byl předmětný majetek využit k ekonomické činnosti i v dalších letech, protože žalobce v rámci projednání zprávy o daňové kontrole tyto skutečnosti netvrdil.

K nákupu spacího pytle žalovaný uvedl, že neuznání nároku na odpočet daně žalovaný postavil na skutečnosti, že žalobce neprokázal využití pro svoji ekonomickou činnost, protože 11. 3. 2010 uvedl, že byl využíván pro přespání jednatele při kontrole, 28. 4. 2010 uvedl, že byl využíván při čekání a hlídání kontejnerových zásilek do doby, než bude provedena celní kontrola a následně sdělil, že nelze zjistit, které celní řízení probíhalo více dnů.

K inzerci v časopise ANNOUNCE žalovaný uvedl, že neuznání nároku na odpočet založil na skutečnosti, že z poskytnutých údajů nebylo patrné, pro koho byla inzerce určena. Žalobce nebylo možné identifikovat ani podle telefonního čísla. Žalobce nepředložil žádné další důkazní prostředky.

K dokladům za nákup pohonných hmot žalovaný uvedl, že žalobce nebyl schopen prokázat spotřebované pohonné hmoty s odvoláním na odcizení knihy jízd, protože nevedl žádné jiné evidence, kterými by byl schopen prokázat, kdy a kam bylo v rámci jeho ekonomické činnosti ježděno, a to ani listinnými důkazy ani výpověďmi svědků. V předložených dokumentech žalobce uvedl pouze hrubý odhad spotřebovaných pohonných hmot a nikoli skutečnou spotřebu, přestože nákupy pohonných hmot začaly prudce stoupat. U společnosti Mézl a Janíček za měsíce červen a červenec 2007 byl uveden jako zákazník ŽVAK SPED-GARANT.

K protokolu ze dne 2. 6. 2010, č.j. 37142/10/405930801022, žalovaný uvádí, že zcela vyhovuje § 12 zákona o správě daní a poplatků a byl opatřen podpisem osoby oprávněné jednat za žalobce a tvrzení žalobce se tak nezakládá na pravdě. Protokol o ústním jednání ze dne 11. 3. 2010, č.j. 16885/10/405930801022, rovněž vyhovuje § 12 odst. 2 zákona o

správě daní a poplatků. K úřednímu záznamu z místního šetření konaného dne 24. 3. 2010 žalovaný uvedl, že předmětem místního šetření bylo, zda objekty na ul. Hranické a Koutech ve Valašském Meziříčí žalobce využíval v rámci ekonomické činnosti, dále byly správci daně předány listinné doklady. V rámci místního šetření nebylo provedeno ústní jednání, které by vyžadovalo sepsání protokolu o něm. K místnímu šetření ze dne 16. 4. 2010 byl opatřen úřední záznam, č.j. 29314/10/405930801022, a protokoly o výsledku svědků ze dne 19. 1. 2011, č.j. 2290/11/405930801022, č.j. 2095/11/405930801022 a č.j. 2202/11/405930801022. O provedeném dokazování byl žalobce ve smyslu § 96 odst. 5 a 6 daňového řádu vyrozuměn. O provedených důkazech byl žalovaným sepsán úřední záznam č.j. 3654/11-1303-710806 a výzvou doručenou žalobci dne 30. 3. 2011 správce daně žalobce vyzval, aby se k důkazům vyjádřil, což žalobce neučinil. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Hlavním předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za výdaje na nákup cestovních kufrů, spacího pytle, inzerci v časopise ANNOUNCE a výdajů za nákup pohonných hmot.

Otázka vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je otázkou hmotně právní, tudíž v případě jejího posuzování je nutné postupovat podle předpisů účinných v okamžiku vzniku nároku na odpočet, tj. okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpočitatelné daně (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č.j. 9 Afs 2/2010 – 243).

Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty účinného do 31. 12. 2007 nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty se ekonomickou činností rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně.

Dále pak ust. § 73 zákona o dani z přidané hodnoty upravuje podmínky uplatnění nároku na odpočet daně. Podle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty plátce prokazuje nárok

na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu (viz § 3 odst. 1 zák. č. 353/2001 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů), popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. V případě splátkového nebo platebního kalendáře je tato podmínka splněna zaúčtováním jednotlivých částek uvedených na těchto daňových dokladech, popřípadě jejím zaevidováním podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. Podle § 73 odst. 12 zákona o dani z přidané hodnoty daňový doklad pro prokázání nároku na odpočet daně musí obsahovat všechny náležitosti stanovené tímto zákonem. Pokud doklad neobsahuje všechny náležitosti daňového dokladu, prokazuje se nárok podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Podle § 31 odst. 9 zákona o dani z přidané hodnoty daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Lze tedy shrnout, že z výše uvedených ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty a zákona o správě daní a poplatků je možné vymezit následující podmínky pro úspěšné uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Daňový subjekt je povinen prokázat, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, toto zdanitelné plnění bylo použito plátcem pro uskutečnění jeho ekonomické činnosti, dodavatel je plátcem daně z přidané hodnoty a veškeré tyto skutečnosti osvědčuje zaúčtovaný daňový doklad, který má předepsané náležitosti. Tyto podmínky musí být pro úspěšné uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty splněny kumulativně, tzn. že nesplnění byť jedné z těchto podmínek znamená, že nárok na odpočet daně nelze uplatnit.

Vedle této skutečnosti je třeba zohlednit i problematiku rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. S ohledem na ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků je povinen daňový subjekt prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, leží důkazní břemeno ohledně oprávněnosti konkrétního výdaje jako daňového odpočtu na žalobci, který je povinen prokázat kumulativní splnění všech podmínek pro úspěšné uplatnění nároku na odpočet daně. Tato povinnost stíhá daňový subjekt v případě, že správci daně vzniknou pochybnosti o oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet daně. Tyto pochybnosti však musí být správcem daně řádně konkretizovány tak, aby následně důkazní břemeno přešlo na daňový subjekt. Podle § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Vždy však provede navržené důkazní prostředky, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Dále pak podle § 31 odst. 8 písm. c) správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

V případě, že nárok na odpočet daně byl prokázán daňovým dokladem, je třeba zdůraznit, že doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve své judikatuře; srov. např. rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007 – 72, či rozsudek ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006

- 107, ve kterém výslovně uvedl: „*Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění*“. Daň či nárok na odpočet daně z přidané hodnoty totiž nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (viz § 1 zákona o dani z přidané hodnoty). Plátce daně z přidané hodnoty váže poměrně přísná povinnost vést důsledně záznamy o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních a evidovat zvláště přijaté a vystavené doklady (§ 11 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty), zákonný nárok na daň či její odpočet je tak podmíněn formálním vykazáním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění - jiný závěr by popíral smysl a účel zákona.

Dále pak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č.j. 5 Afs 40/2005-72 : „*Jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na ustanovení § 31 odst. 8 daňového řádu dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za stěžovatele; přitom v případě, že tak neučinil, dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a je nezákonné*.“

První žalobní námitkou žalobce brojil proti neuznání odpočtu na dani z přidané hodnoty za nákup cestovních kufrů na základě daňového dokladu č. 1960252. Žalobce podle svého názoru splnil svou důkazní povinnost předložením daňového dokladu na zdanitelné plnění a také fyzicky předložil předmět zdanitelného plnění. Správce daně tak podle žalobce porušil § 31 odst. 8 písm. c) a § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, jelikož správce daně neprověřil, zda byl předmětný majetek používán i v následujících letech a zda byl i nadále zařazen v obchodním majetku žalobce.

Při vypořádání této žalobní námítky je třeba přihlídnout k následujícímu průběhu řízení před správcem daně. U žalobce byla zahájena daňová kontrola protokolem o ústním jednání, č.j. 6961/10/405930801022 ze dne 1. 2. 2010. Do protokolu o ústním jednání ze dne 11. 3. 2010, č.j. 16885/10/405930801022 při předběžném projednání nedostatků zjištěných při daňové kontrole žalobce sdělil, že tyto kufrы jsou používány pro služební cesty. Výzvou ze dne 15. 4. 2010, č.j. 29238/10/405930801022 byl plátce vyzván k prokázání a doložení, kdy a kým byly kufrы při pracovních cestách využity. Dne 3. 5. 2010 žalobce k nákupu cestovních kufrů uvedl, že je použil pro služební cestu na Mauritius. Žalobce předložil Zprávu o služební cestě ze dne 9.11. 2007, ve které bylo uvedeno, že se předmětné služební cesty žalobce zúčastnil s jednatelem společnosti PUBLIC IMPEX s.r.o., panem P. P. Správce daně v dalším šetření zjistil, že se služební cesty spolu s jednatelem žalobce účastnila paní M. B. Služební cesta na Mauritius byla předmětem kontrolního šetření při ústním jednání ze dne 11. 3. 2010, kde sice žalobce uvedl, že slečna B. byla překladatel do angličtiny, nicméně dle zjištění správce daně nebyla zaměstnancem žalobce. Dále byla předmětem šetření správce daně i souvislost této služební cesty s ekonomickou činností žalobce a jaký byl její ekonomický přínos pro žalobce. Žalobce uvedl, že přínosem služební cesty bylo sjednání mandátní smlouvy se společností REUTER a služba za několik stovek tisíc korun. Žalobce byl následně správcem daně vyzván k doložení mandátních smluv a k prokázání tvrzených výnosů výzvou ze dne 3. 5. 2010, č.j. 33313/10/405930801022. V reakci na tuto výzvu žalobce předložil

mandátní smlouvy ze dne 2. 5. 2006, ve znění dodatku ze dne 10. 10. 2006, a smlouvy ze dne 16. 2. 2006 uzavřené mezi žalobcem a společností PUBLIK IMPEX SK s.r.o., dále mandátní smlouva ze dne 10. 10. 2007, vč. dodatku ze dne 7. 11. 2007 se společností CESEK-REUTER Vladimír, a doložil faktury vystavené pro tyto společnosti za rok 2007 a 2008. Se závěry správce daně ohledně nedostatků zjištěných při daňové kontrole byl žalobce seznámen protokolem o ústním jednání č.j. 37142/10/405930801022, kde správce daně žalobci sdělil, že přestože byl nákup kufrů spojen se služební cestou, jejímž účelem bylo uzavření mandátní smlouvy jako ekonomického výsledku této cesty, byla mandátní smlouva uzavřena dne 10. 10. 2007 a předmětná služební cesta se uskutečnila od 19. 10. do 4. 11. 2007. Správce daně tak uzavřel, že se tato služební cesta neuskutečnila v rámci ekonomické činnosti žalobce, proto i nákup kufrů nelze nárokovat jako daňový odpočet. Dále bylo správcem daně zjištěno, že předmětné kufry nebyly zahrnuty v předložené evidenci majetku za rok 2007.

Na základě výše uvedeného průběhu daňové kontroly se zdejší soud plně ztotožnil se závěry správce daně následně potvrzenými žalovaným, že žalobce ve vztahu k tomuto zdanitelnému plnění neprokázal, že by byl použit pro uskutečnění ekonomické činnosti žalobce. Dále pak je třeba zohlednit i tu skutečnost, že důkazy předložené žalobcem byly správcem daně kvalifikovaně zpochybněny a další důkazy následně nebyly žalobcem předloženy. Dále pak skutečnost, že by služební cesty nepatřily mezi ekonomickou činnost žalobce, správce daně a následně ani žalovaný nezpochybnili, nicméně žalobce neprokázal, že by nákup cestovních kufrů souvisel s některou ze služebních cest, která by vykazovala pro žalobce ekonomický přínos, přičemž rozhodným kritériem a jediným žalobcem předloženým důkazem byly uzavřené mandátní smlouvy, které byly správcem daně následně zpochybněny.

Námítka týkající se nesprávného užití pojmu obchodní majetek je zcela irelevantní, jelikož skutečnost, že je předmětné zdanitelné plnění zařazeno do obchodního majetku daňového subjektu, není relevantní pro posouzení, zda je předmětný majetek používán při ekonomické činnosti daňového subjektu.

Dále žalobce namítá, že správce daně se nezabýval skutečností, zda byl předmětný výdaj zahrnut v majetku žalobce i v následujících letech. I tato skutečnost je z hlediska předmětu souzené věci irelevantní. Předmětem řízení v nyní souzené věci byl vymezen zdaňovacím obdobím leden až prosinec roku 2007, proto předmětem přezkumu v řízení před správcem daně byly i skutečnosti vztahující se k tomuto zdaňovacímu období. Správce daně ve vztahu k oprávněnosti odpočtu výdaje na pořízení cestovních kufrů byl povinen zkoumat podmínky nároku na tento odpočet ve vztahu k vymezenému zdaňovacímu období, proto i ekonomická využitelnost majetku v dalších zdaňovacích obdobích nebyla pro správce daně relevantní a správce daně tak tuto skutečnost nebyl povinen zjišťovat z úřední povinnosti. Zdejší soud proto nepřisvědčil námitce žalobce o porušení § 31 odst. 8 písm. c) a § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Dále žalobce v podané žalobě brojil proti neuznání odpočtu na dani z přidané hodnoty za nákup spacího pytle podle daňového dokladu č. 42027. Podle žalobce správce daně neproověřil, zda byl předmětný majetek žalobcem dále využíván v dalších letech a porušil tak § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Předmětem šetření správce daně ohledně nároku na odpočet na dani z přidané hodnoty byla skutečnost, jak byl tento výdaj využit k ekonomické činnosti žalobce. Do protokolu o ústním jednání ze dne 11. 3. 2010, č.j. 16885/10/405930801022 žalobce správci daně sdělil, že byl využíván jednatelem společnosti na přespání při vícedenních celních kontrolách. Následně předmětem zjištění správce daně bylo doložení kontrol, které u žalobce probíhaly a četnost mnohadenních celních kontrol. Při místním šetření do protokolu o ústním jednání č.j. 38621/10/405930801022 žalobce uvedl, že nelze určit, které celní řízení probíhalo více dnů. Správce daně tak neosvědčil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, neboť žalobce neprokázal, že by předmětný výdaj byl využit pro jeho ekonomickou činnost.

S názorem správce daně se zdejší soud plně ztotožnil a nepřisvědčil tak námitce oprávněnosti uplatnění daňového odpočtu. I zde je nutné konstatovat, že břemeno důkazní ohledně prokázání podmínek oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty leželo na žalobci, který byl povinen prokázat kumulativní splnění všech podmínek oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalobcem předložený daňový doklad však k prokázání souvislosti odpočtu s ekonomickou činností žalobce je nepostačující a následně ústní jednání nevyvrátilo pochybnosti správce daně o ekonomické využitelnosti předmětného výdaje.

Dále žalobce touto námitkou brojil proti postupu správce daně, který podle žalobce nezjišťoval, zda nebyl předmětný majetek využit v dalších letech.

Časová souvztažnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je upravena v § 73 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, podle kterého nárok na odpočet daně lze uplatnit nejdříve v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém se uskutečnilo přijaté zdanitelné plnění nebo ve kterém byla přijata platba plátcem, který uskutečňuje zdanitelné plnění, pokud k přijetí došlo před uskutečněním zdanitelného plnění. Rozhodným okamžikem je tedy období, v němž byl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty uplatněn. Ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období tak byl povinen správce daně zjišťovat splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Proto námitka žalobce, že se správce daně nezabýval otázkou, zda byl předmětný majetek používán i v dalších letech, nelze považovat za relevantní. Žalovaný se tak nedopustil namítaného porušení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

V další žalobní námitce žalobce brojil proti neuznání odpočtu na dani z přidané hodnoty inzerce v časopise ANNOUNCE na základě daňového dokladu č. D62/9664 a D62/10423.

Ve vztahu k těmto daňovým dokladům správce daně požadoval doložení toho, jaké činnosti se daná inzerce týkala. Následně zástupce žalobce do protokolu o ústním jednání ze dne 11. 3. 2007, č.j. 16885/10/405930801022 sdělil, že se inzerce týkala prodeje aut. Výzvou č.j. 29238/10/405930801022 ze dne 15. 4. 2010 byl žalobce vyzván k doložení této skutečnosti. Žalobce následně předložil výpis z elektronického archivu ze dne 24. 4. 2010, kde jedinou možností k identifikaci zadavatele inzerce bylo telefonní číslo. Správce daně však zjistil, že telefonní číslo patří společnosti AUTOGARANT Žvak. Jiné důkazy nebyly žalobcem předloženy. Správce daně následně předmětný výpis inzerce osvědčil jako důkaz a vzhledem k tomu, že se týkal jiného daňového subjektu, nepřiznal nárok na odpočet daně.

S postupem správce daně, který byl následně potvrzen i rozhodnutím žalovaného, se zdejší soud plně ztotožnil. Opět žalobce opomněl skutečnost, že na něj přešlo důkazní břemeno, neboť správce daně zcela kvalifikovaně zpochybnil žalobcem předložený důkaz v podobě daňového dokladu. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků a naopak správce daně splnil povinnosti vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Žalobce ve vztahu k předloženému důkazu stíhala povinnost tvrzení. Žalobce však až v podané žalobě uvedl, že telefonní číslo, které bylo jediným identifikátorem zadavatele inzerce, bylo až po podání inzerátu převedeno na jiný daňový subjekt. Tuto skutečnost však v průběhu daňového řízení netvrdil, přestože měl v průběhu daňové kontroly možnost tuto námitku uplatnit a předložit relevantní důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalobce však žádné skutečnosti ohledně převedení telefonního čísla na jiný subjekt netvrdil a nic neprokazoval. Nelze tak přičítat k tíži správce daně procesní nečinnost žalobce. Tyto nově tvrzené skutečnosti nemohou mít vliv na závěr o neunesení důkazního břemene žalobcem.

V další žalobní námitce žalobce napadl postup správce daně, na základě kterého nebyl uznán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za nákup pohonných hmot od společnosti Mézl a Janíček s.r.o., a to na základě žalobcem předložených daňových dokladů č. 30706064, 30707034, 30708047, 30709039, 30710040, 30711018 a 30712025.

K tomu je třeba zohlednit následující procesní postup před správními orgány obou stupňů. Správce daně požadoval po žalobci předložení knih jízd ke čtyřem vozidlům, které byly zahrnuty do majetku žalobce a využívány k ekonomické činnosti žalobce. Žalobce správci daně předložil potvrzení o přijatém oznámení Policie ČR ze dne 27. 1. 2010 o odcizení knih jízd ke třem vozidlům. Výzvou ze dne 15. 4. 2010, č.j. 29238/10/405930801022 byl žalobce vyzván k prokázání spotřeby pohonných hmot u všech vozidel a předložení knihy jízd k poslednímu vozidlu. Všechny předložené důkazy správce daně vyhodnotil jako neprokazující spotřebu žalobce v rámci jeho ekonomické činnosti, ke knize jízd zaměstnankyně žalobce uvedla, že byla rovněž odcizena. V předložených důkazech nebyly nákupy pohonných hmot od společnosti Mézl a Janíček s.r.o. vůbec zahrnuty. Dne 16. 4. 2010 provedl správce daně u společnosti Mézl a Janíček s.r.o. místní šetření, kde jednatel této společnosti uvedl, že žalobce má přidělen klíč od stojanu a čerpá z něho, kdy potřebuje, nelze však zjistit, kolik nafty a ve kterých dnech bylo čerpáno. Součástí předloženého soupisu zákazníků za měsíce červen a červenec byla uvedena i společnost ŽVAK. Žalobce tak předloženými důkazy neprokázal skutečnou spotřebu pohonných hmot, neprokázal jejich použití pro ekonomickou činnost a neoprávněně si tak nárokoval odpočet daně z přidané hodnoty. V řízení před žalovaným pak byly provedeny žalobcem navržené důkazy v podobě svědeckých výpovědí, které pak podle žalovaného přesnou spotřebu neprokázaly.

Podle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty byl žalobce povinen vést evidenci pro účely daně z přidané hodnoty, kde byly zahrnuty veškeré údaje vztahující se k jeho daňové povinnosti. Žalobce však v průběhu celého daňového řízení nebyl schopen prokázat spotřebované pohonné hmoty a odvolával se na odcizení knih jízd. Jelikož žalobce nevedl žádné jiné evidence, neprokázal v daňovém řízení, kdy a kam bylo v rámci jeho ekonomické činnosti ježděno předloženými listinnými důkazy a výpověďmi svědků. V žalobcem

předložených dokumentech byl proveden pouze hrubý odhad odrážející pouze průměrné spotřeby pohonných hmot vozidel podle technických průkazů. Z účetnictví žalobce je však evidentní nárůst spotřeby pohonných hmot od června 2007.

I z hlediska této žalobní námitky je třeba zohlednit problematiku důkazního břemene, kdy pouhé tvrzení v rovině dokazování nemůže obstát, jestliže daňový subjekt není schopen prokázat všechny skutečnosti, které byl povinen uvést v daňovém přiznání, tedy žalobce neprokázal skutečnosti jím tvrzené v daňovém řízení, nelze z toho dovodit, že by rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění, tedy v rozporu s § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Z procesu dokazování je zřejmé, že byl dán žalobci dostatečný prostor k prokázání skutečností tvrzených v daňovém přiznání. Předmětem dokazování v daňovém řízení bylo prokázání skutečné spotřeby pohonných hmot. Předmětem daňového řízení je řádné a úplné stanovení daňové povinnosti. Pouze prostřednictvím zjištění skutečné spotřeby pohonných hmot je možné stanovit daňovou povinnost žalobce a následně i nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Navrženými důkazními prostředky žalobce však skutečnou spotřebu pohonných hmot nakoupených od společnosti Mézl a Janíček s.r.o. neprokázal. Sice prokázal, že u této společnosti pohonné hmoty odebíral, nicméně navržené důkazy nebyly způsobilé prokázat odebrané množství pohonných hmot a jejich ekonomickou využitelnost. Dále pak bylo povinností žalobce řádně zdokumentovat svoji podnikatelskou činnost tak, aby byl schopen spolehlivě doložit všechny rozhodné skutečnosti pro uplatnění nároku na odpočet daně.

Dále nelze přisvědčit námitce žalobce, že za evidenci ve smyslu § 100 zákona o dani z přidané hodnoty je možné považovat pouze knihy jízd. Tak tomu není a v průběhu daňového řízení nebylo toto správcem daně nijak prezentováno. Žalobce odmítl vypracovat nové knihy jízd a rozhodl se provést rekonstrukci předložením vlastních důkazů. Tyto však nebyly způsobilé tvrzené skutečnosti prokázat. Žalobce se tak vystavil riziku neunesení důkazního břemene a nesplnil tak svoji důkazní povinnost ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků.

Dále žalobce napadá neplatnost protokolu o ústním jednání ze dne 2. 6. 2010, č.j. 37142/10/405930801022 z důvodů absence podpisu žalobce pod poučením. Předmětný protokol tak podle žalobce nevyhovuje § 12 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Podle § 12 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků z protokolu o ústním jednání musí být zejména patrné, kdo, kde a kdy daňové řízení prováděl, které osoby se zúčastnily, označení hlavního předmětu jednání, souvislé vyličení jeho průběhu, označení dokladů a jiných listin odevzdaných při jednání nebo podstatný obsah listin předložených k nahlédnutí, udělená poučení, vyjádření poučených osob, jejich návrhy nebo námitky směřující proti obsahu protokolu, rozhodnutí o těchto návrzích nebo námitkách apod. Nahrazuje-li protokol podání, musí mít též jeho náležitosti. Podle § 12 odst. 4 věta první zákona o správě daní a poplatků protokol podepisují po seznámení se s ním všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily, včetně pracovníků správce daně.

Tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě, jelikož protokol o ústním jednání ze dne 2. 6. 2010, č.j. 37142/10/405930801022 obsahuje na str. 1 a 2 poučení udělená v souladu

se zákonem o správě daní a poplatků, která jsou následně na str. 2 protokolu opatřena podpisem osoby oprávněné jednat za žalobce panem L. S. – jednatelem společnosti. Následně je pak tímto subjektem podepsána každá samostatná strana protokolu. Na základě toho tedy nebylo soudem shledáno, že by absentovala některá z náležitostí protokolu podle § 12 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Námitka neplatnosti protokolu o ústním jednání ze dne 2. 6. 2010, č.j. 37142/10/405930801022 nebyla shledána důvodnou.

Shodnou námitku uplatnil žalobce ve vztahu k protokolu o ústním jednání ze dne 11. 3. 2010, č.j. 16885/10/405930801022, která taktéž nebyla shledána důvodnou, jelikož tvrzení žalobce se nezakládalo na pravdě. Protokol o ústním jednání ze dne 11. 3. 2010, č.j. 16885/10/405930801022 je na straně 11 podepsán osobou oprávněnou jednat za žalobce panem L. S. – jednatelem společnosti, podpisem jednatele společnosti je dále opatřena i každá ze stran protokolu.

Dále pak podle žalobce z místních šetření ze dne 24. 3. 2010 a ze dne 16. 4. 2010 byly sepsány pouze úřední záznamy, ačkoli v rámci místního šetření měl být sepsán protokol o místním šetření. Dále při místním šetření ze dne 16. 4. 2010 byl proveden výslech svědka pana J., kterému nebyl žalobce přítomen. Tyto důkazy tak žalobce považuje za získané v rozporu s § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků.

V rámci místního šetření ze dne 24. 3. 2010 byl pořízen úřední záznam. Podle spisového materiálu nebylo zjištěno, že by se konalo ústní jednání, tudíž nebylo třeba vypracovat protokol o ústním jednání ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Předmětný úřední záznam pouze obsahoval popis budov, ve kterých místní šetření probíhalo, a které měly být žalobcem používány při jeho ekonomické činnosti.

O místním šetření konaném dne 16. 4. 2010 byl sepsán úřední záznam o provedeném místním šetření pod č.j. 29314/10/405930801022 konaném v objektu bývalé sýrárny v areálu Mlékárny Kunín v Zašově, který byl pronajatý na základě podnájemní smlouvy a využíván žalobcem při celních kontrolách. Místnímu šetření byl přítomen i jednatel společnosti Mézl a Janíček s.r.o. pan B. J. jako nájemce uvedené nemovitosti. Součástí záznamu je pod bodem 2 bylo uvedeno sdělení pana J. týkající se odběru pohonných hmot. Tyto údaje zjistil správce daně jako potřebné vysvětlení správce daně od třetí osoby v rámci místního šetření. V rámci odvolacího řízení pak byly doplněny o výsledky svědků ze dne 19. 1. 2011 pana B. J., P. M. a pana M. V., o nichž byly pořízeny samostatné protokoly. O provádění těchto svědeckých výpovědí byl žalobce vyrozuměn oznámením ze dne 5. 1. 2011, doručeným zástupci žalobce dne 7. 1. 2011. Současně správce daně v rámci doplnění odvolacího řízení předvolal k ústnímu jednání jednatele žalobce pana L. S., o kterém byl sepsán protokol ze dne 19. 1. 2011, č.j. 2258/11/405930801022 o provedeném dokazování a skutečnostech zjištěných v rámci odvolacího řízení sepsal žalovaný úřední záznam č.j. 3654/11-1303-710806. Současně byl výzvou podle § 115 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) poučen o možnosti vyjádřit se k doplněnému dokazování a zjištěných skutečnostem. Tato lhůta uplynula marně dne 30. 3. 2011.

Zdejší soud je toho názoru, že výše uvedený postup je v souladu s ustanoveními daňového řádu a zákona o správě daní a poplatků. Důkazy, které tímto postupem správce daně a následně i žalovaný získal, tak nelze považovat za získané v rozporu s § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26.9.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu